

РЕШЕНИЕ

№ 39226

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6725** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано по касационна жалба № 91123/14.03.2025г. по описа на СРС, подадена от Агенция за социално подпомагане, дирекция „Социално подпомагане“ - В., [населено място], представлявана от Е. Б.-директор, срещу решение от 11.02.2025 г. на СРС, 11-ти състав, постановено по НАХД №16024/2024г. по описа на СРС, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 2204-941-00-2077/31.10.2024 г., издадено от директора на ДСП „В., [населено място], с което на основание чл. 45, ал. 9 ЗЗакрД на Л. Т. И. е била наложена глоба в размер на 2 000.00 лева за нарушение на чл. 45, ал. 9 ЗЗакрД и чл. 51, ал. 1 и ал. 2 СК.

Касаторът поддържа, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Счита за потвърдено нарушението, за което е издадено процесното НП, както от представените от ДСП – В. писмени доказателства пред СРС, така и от установяванията, направени в проведените съдебни заседания. Възражава срещу констатациите на въззивната инстанция за липса на описание на действията или бездействията на санкционираното лице. Твърди се, че от становището на ЦОП-ИСДП от 25.10.2024 г. ставало ясно, че Л. И. не оказвала достатъчно съдействие за подготовка и придружаване на малолетното си дете за провеждане на медиации срещи с неговия баща. Цитирани са извадки от доклада и становището на ИСДП, с които касаторът подкрепя тезата си. Сочи, че противно на изводите на СРС, не са извършени две нарушения, а едно – неспазване на режима на лични контакти между бащата и детето. В тази връзка се твърди, че споменаването на

чл.51, ал.1 и ал.2 от СК е единствено във връзка с решение от 31.07.2018 г., постановено по гр. дело № 11655/2018 г. по описа на СРС, 84 състав, с което на базата на споразумение между родителите са постановени местоживеенето на детето, режимът на лични отношения на бащата с детето и дължимата издръжка. Позовава се на чл.53, ал.2 от ЗАНН, като счита, че дори и да е налице нередовност на акта, то НП се издава в случай, че са установени по безспорен начин нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Иска се отмяна на обжалваното решение на СРС и потвърждаване на НП.

В съдебно заседание поддържа касационната жалба и счита, че предвид всички доказателства по делото е изяснено, че бащата не е виждал детето си от години, както е посочено в наказателното постановление и в акта за установяване на административно нарушение. С оглед на изложеното, поддържа, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът Л. Т. И., чрез процесуалния си представител адв. С., моли касационната жалба да бъде оставена без уважение, а решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а атакуваното решение за правилно постановено.

Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С обжалваното въззивно решение е отменено Наказателно постановление № 2204-941-00-2077/31.10.2024 г., издадено от директора на ДСП „В., [населено място], на основание чл.53 от ЗАНН и чл.46, ал.4, т.1, предложение второ, с което на Л. Т. И. е била наложена глоба в размер на 2 000.00 лева за нарушение на чл. 45, ал. 9 ЗЗакрД и чл. 51, ал. 1 и ал. 2 СК.

За да постанови този резултат, Софийски районен съд е приел от фактическа страна следното:

На 31.07.2018 г. Л. И. и Х. Г. постигнали съдебно споразумение по гр. дело № 11655/2018 г. на СРС, 84 с-в за упражняване на родителски права, по отношение на общото им дете – С. Х. Г., [дата на раждане] Местоживеенето на детето било определено при майката, а бащата имал право да го взима при себе си всяка първа и трета събота и неделя от месеца, с преспиване, от 17:00 ч. на петъчния ден до 17:00 ч. на неделния ден, както и 21 дни през лятната ваканция. Установено е, че заради упражнени актове на домашно насилие, детето, по своя воля и без влияние на майката, отказвало да бъде предавано на бащата, съобразно утвърдения график, което нееднократно било удостоверявано от социални служители и ДСИ при СРС. Посочено е, че горните установявания са изведени от показанията на свидетелите С. К., С. Г. и И. И.; АУАН, НП; задължително предписание; констативен протокол; изпълнителен лист; направления за ползване на социални услуги; протоколи на ДСИ; доклад от предоставяне на социална услуга; съдебни решения и присъди. Посочено е, че на практика, обстоятелство за липса на надлежно реализиране на режима на родителски контакти е многократно удостоверено, както в изготвени официални удостоверителни документи, така и е изводимо от свидетелските показания. Въпреки това, съдът е достигнал до извод, че нито едно доказателство по делото не установява, че тази невъзможност е в резултат от немаса или дори влияние, упражнено от майката на детето Л. И.. Противно на изводите на издателя на обжалваното НП, съдът е установил, че са налице, както

писмени данни, така и свидетелски показания за пълно съдействие от страна на И., изхождайки от данните за многократните реализирани опити за осъществяване на режим на контакти, така и от предприетите действия за целите на социалната подкрепа, оказана от Агенция за социално подпомагане. В този смисъл, съдът е отчел, въпреки фрустрацията на бащата – сигналоподател и желанието на социалната институция да прехвърли случая за разглеждане на друг държавен орган (съда), че административнообвинителната теза се гради изцяло на спекулации и манипулативно представяне на селективно подбрана фактология, но не и на обективни факти от обективната действителност и годни доказателства за тях. Обърнато е специално внимание на декларираните обстоятелства от самото дете, които са несъвместими с обвинителната теза.

На осн. чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, въззивната инстанция е констатирала, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и, че е налице редовна процедура по връчването им на адресата.

СРС е констатирал процесуални нарушения, от категорията на същественият при изготвяне на атакуваното наказателно постановление, изразяващи се в липса на описание на конкретни действия и/или бездействия, с които санкционираното лице Л. И. да е реализирало твърдяното деяние. В този смисъл е установено, че контролните органи са се ограничили само с констатация за недоволството на другия родител и механично изброяване на документи, част от които имащи твърде опосредено отношение към предмета на спора, което е поставило санкционираното лице в недопустимата ситуация – по тълкувателен път да извежда твърдяното нарушение от материалите по преписката. На следващо място, съдът е констатирал, че в НП се твърди извършването на две отделни административни нарушения: по чл. 45, ал. 9 ЗЗД и по чл. 51, ал. 1 и ал. 2 СК. Посочено е, че според константна е съдебната практика, налагане на една санкция за повече нарушения съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото създава неяснота, касателно волята на наказващия орган – кое от деянията реално санкционира. Съдът е отчел, че посочената от АНО като нарушена разпоредба на чл. 51, ал. 1 и ал. 2 СК не съдържа никакви императивни правила за поведение на субекти, а само регламентация на диспозитивна процесуална възможност и условието за нейното валидиране, чрез съдействие от държавен орган.

Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на ответника.

Обжалваното решение е валидно и допустимо и правилно.

Правилни са изводите на въззивната инстанция, според които НП страда от порок от категорията на същественият, което е достатъчно основание за обявяване на неговата незаконосъобразност. Видно от съдържанието на обжалвания административен акт, издаден от директора на ДСП „В., [населено място], на основание чл.53 от ЗАНН и чл.46, ал.4, т.1, предложение второ, на Л. Т. И. е наложена глоба в размер на 2 000.00 лева за нарушение на чл. 45, ал. 9 ЗЗакрД и на чл. 51, ал. 1 и ал. 2 СК. В случая е допуснато смесване на състава на нарушението с диспозитивната правна норма на чл.51 от СК от Глава пета на Семейния кодекс, озаглавена „Прекратяване на брака“, имаща регулативна функция, с което наказващият орган е допуснал особено съществено нарушение на санкционната процедура по индивидуализиране на деянието и очертаването на обективната му страна. Това нарушение не може да бъде saniрано в хода на съдебното производство и представлява самостоятелно основание наказателното постановление да бъде отменено.

На следващо място, касационната инстанция споделя в пълна степен изводите на въззивния съд по отношение на направеното описание на твърдяното нарушение, тъй като, както в АУАН, така и

в издаденото въз основа на него наказателно постановление, не са посочени конкретни действия или бездействия на санкционираното лице, от които да следва, че същото не е стимулирала контакта дете–баща, не изпълнява съдебното решение в частта за контактите на детето с бащата и не е съдействало за изпълнението им.

От събраните в хода на въззивното производство писмени доказателства е видно, че твърденията, изложени, както в АУАН, така и в НП не са подкрепени с факти от обективната действителност. Напротив, видно от същите, Л. И. е съдействала на служителите на ДСП като не е възпрепятствала работа с детето по предоставените социални услуги, въз основа на което е издаден цитираният от касатора доклад на ИСДП. Видно от същия доклад обаче, поведението на бащата (подател на сигналите) е изключително рисково и притеснително, поради което специалистите са посочили, че детето не бива да бъде подлагано на медиирани срещи със същия, тъй като не могат да гарантират неговата сигурност и психо-емоционално спокойствие. Данни за агресивното поведение на бащата и въздействието му върху състоянието на детето С. Г. са налични и в други писмени доказателства, в т.ч. в протокола от проведената среща с детето по изп. дело 20221110401508/16.08.2024 г., от който се установява, че детето не желае да осъществи контакт с баща си, дори и краткосрочен, разстроило се е и е посочило, че се страхува от него. В този смисъл са и показанията на самото дете по време на разпит в съдебно заседание, отразени в протокол от 20.12.2024 г. по въззивното дело, в които се съдържат данни за упражнено физическо насилие от страна на бащата спрямо него. Цитираните факти не са изследвани и обсъдени от касатора в процедурата по издаване на обжалваното НП. Напротив, същите са били умишлено пропуснати с единствена цел да бъде обоснована тезата за извършено нарушение от страна на санкционираното лице, което представлява друго самостоятелно нарушение в процедурата по издаване на обжалвания акт, а именно нарушение на чл.35 от АПК. Ето защо, съвсем правилно районният съд е посочил, че всяко административно нарушение се характеризира с конкретни действия или бездействия, които следва да бъдат коректно посочени в акта и в наказателното постановление, така както изискват разпоредбите на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, което в случая не е сторено. Правилни и законосъобразни са и изводите на съда, че актосъставителят и наказващият орган са допуснали порок, който е накърнил правото на защита на привлеченото към отговорност лице да узнае за какво му се налага наказание и че тези съществени пороци не могат да бъдат отстранени в процеса на обжалване на наказателното постановление, тъй като съдът е обвързан от описаните в него фактически констатации и при извършване на проверката за законосъобразност на наказателното постановление не може да тълкува и допълва волята на наказващия орган.

Във връзка с доводите за вината на санкционираното лице, изложени в касационната жалба и в становището по съществото на спора в о.с.з., настоящият съдебен състав намира за нужно да посочи и следното:

След анализ на съдържащите се в кориците на въззивното дело писмени доказателства, касационният състав счита, че поведението на санкционираното лице е било адекватно, своевременно, разумно, балансирано и пропорционално, тъй като същото като добросъвестен родител е предприело активни мерки за защита на правния интерес на детето С. Г., гарантирайки възможността нейният баща да упражнява определения му режим на лични отношения и контакти с детето в контролирана среда, независимо че самото дете лично и по собствени подбуди не желало да се вижда с баща си. Съгласно ППВС № 4/1962г., изпълнението на решенията относно упражняването на родителски права следва да се извършва след въздействие и убеждение върху родителите и децата, след предварителна психическа подготовка, като се подхожда според обстановката на конкретния случай, като не се допуска да се стигне до психически сътресения за

детето. Според чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето (К.) висшите интереси на детето са от първостепенно съображение във всички действия на родителите, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи, а чл. 3, т. 1 от Закона за закрила на детето (ЗЗД) прогласява принципът на зачитане и уважение на личността на детето. В тази връзка, интересите на детето в конкретните моменти са били от първостепенно значение и именно наличието на посоченото нежелание на детето е било причината, поради която определеният със съдебно решение режим не е бил осъществяван. В този смисъл, касационната инстанция обръща внимание на касатора, че решаващи в тези случаи са потребностите и интересите на детето, при преценката на които общуването с другия родител, макар и важен, е само един от многото фактори, влияещи върху душевното спокойствие и физическо здраве на малолетните и ненавършилите пълнолетие, тяхното възпитание и развитие в позитивна посока. Ето защо, касаторът при наличие на множество доказателства за вредоносното влияние от страна на бащата спрямо психо-емоционалното състояние на детето, вместо да упражни функциите си като защити висшия интерес на детето по предвидените в закона способности, включително и тези по чл.59, ал.7 от СК, е наложил неправомерно санкция на родителя, чийто действия са били именно в интерес на детето.

Предвид всичко изложено по-горе, касационната инстанция в настоящия съдебен състав намира касационната жалба на Агенция за социално подпомагане, дирекция „Социално подпомагане“ - В., [населено място], представлявана от Е. Б.-директор, с изложените в нея доводи и оплаквания, за неоснователна и недоказана, а обжалваното решение на Софийски районен съд за правилно и законосъобразно, като постановено при съобразяване и правилна преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства и при правилно приложение на материалния закон, без допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, поради което и същото, с решението по настоящото дело следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото разноси са дължими на ответната страна, но поради липса на такава претенция, съдът не е властен да се произнесе по този въпрос.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, предл. I от АПК, във връзка с чл. 63в и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София –град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.02.2025 г., постановено по НАХД № 16024/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.